

ЗА ЄВАНГЕЛЬСЬКУ ВІРУ

«Бо я не соромлюсь Євангелії, бо ж вона — сила Божа на спасіння кожному, хто вірує, перше ж юдеєві, а потім гелленові»
(Рим. 1:16)

№7 (166)
ЛИПЕНЬ
2018 РОКУ

В ІВАНО-ФРАНКІВСЬКУ ВІДБУЛОСЯ ВОДНЕ ХРЕЩЕННЯ

«ХТО ВІРУЄ Й ХРЕЩЕНИСЬ, БУДЕ СПАСЕНИЙ...»

Актуальними та доречними на святі водного хрещення, що відбулося 30 черня на міському озере, стали слова Соломона: «Хто вважає на вітер, не буде той сїяті, а хто споглядає на хмари, не буде той жати» — навіть попри дощ і негоду завіт з Богом уклали 34 людей. Служителі місцевої п'ятидесятницької церкви звершили молитву, настановили та благословили в ім'я Ісуса Христа всіх, хто хрестився! Заповідь Господня звершується!

church.if.ua

У КИЄВІ ВІДБУВСЯ З'ЇЗД ВІЙСЬКОВИХ КАПЕЛАНІВ УЦХВЄ

II з'їзд військових капеланів УЦХВЄ тривав з 12 до 14 липня 2018 року. Близько 80 служителів, які свого часу одягли форму і поїхали на схід звіщати Слово Боже військовим, зібралися у Києві в церкві «Скинія» для того, щоб розділити радість спілкування та пройти навчання. Воно відбувалося як у лекційній залі, так і на полігоні.

Під час урочистого відкриття з'їзду старший військовий капелан братства, старший пастор «Скинії» Рустам Фатуллаєв наголосив: «Любов — основа зброї капелана». Але й підкреслив: якщо беззаконники не покаються, Бог вступиться за Свій народ!

Привітати учасників з'їзду приїхали представники Міністерства оборони України, Ради у справах душпастирської опіки при МОУ,

капелани з інших євангельських церков. Перший заступник старшого єпископа УЦХВЄ Анатолій Козачок, вітаючи капеланів, сказав: «Я вірю, що Церква і священники мають бути на вістрі подій, що відбуваються в суспільстві. Приємно, що ваша церква одна з перших у братстві розпочала капеланське служіння».

До делегатів з'їзду звернувся також начальник відділу взаємодії з військовими капеланами

центру МПЗ ЗСУ, полковник Олександр Ковтач. Він вручив відзнаки Міністерства оборони України представникам церкви. Зокрема медалі «За сприяння Збройним Силам України» отримали старший єпископ УЦХВЄ Михайло Паночко, пастори і служителі Рустам Фатуллаєв, Леонід Болгаров, Мар'ян Михайлишин, Олександр Ружило та Юрій Сабадаш.

Ще низка служителів-капеланів отримали відзнаки за значний особистий внесок у здійсненні душпастирської опіки, духовної та морально-психологічної підтримки. І близько 20 служителів — подяки від Головного управління морально-психологічного забезпечення Збройних Сил України за активну життєву позицію, різнобічну допомогу та здійснення душпастирської опіки особового складу ЗСУ під час проведення Операції об'єднаних сил.

Капелани взяли також участь у лекції з міної безпеки, тематичній зустрічі «Криза у сімейних відносинах та примирення в роботі з особовим складом ЗСУ», а також у навчаннях з тактичної медицини на полігоні у с. Биківні.

chve.org.ua

ЗАЯВА

Ради євангельських протестантських Церков України з приводу пропаганди сексуальної розбещеності серед дітей під час «Маршу рівності» 17 червня 2018 року та побиття поліцією учасників мирної демонстрації на захист сімейних цінностей

Розуміючи важливість забезпечення прав кожної людини і рівності всіх громадян перед законом, Рада євангельських протестантських Церков України заявляє про неприпустимість проведення таких публічних маніфестацій із залученням до них малолітніх дітей та з використанням таких пропагандистських прийомів, як карнавали трансгендерів і привселюдні заклики до безвідповідальних сексуальних стосунків, що спрямовані не на захист прав учасників маршу, а на популяризацію сексуальної розбещеності серед дітей, молоді та інших мимовільних свідків цих акцій.

У той час, коли чинний Закон України «Про основи національної безпеки України» до загроз національним інтересам і національній безпеці України відносить «прояви моральної та духовної деградації суспільства, загострення демографічної кризи та неефективність державної політики щодо підтримки сім'ї», у центрі української столиці організовуються такі маніфестації, як «Марш рівності», які не вирішують, а посилюють зазначені загрози.

Нав'язливий і пропагандистський формат проведення «Маршу рівності», обраний організаторами протягом останніх двох років, та участь у ньому великої кількості іноземців провокують українське суспільство на демонстрації та мирні протести, які цього разу поліція розігнала з непропорційним застосуванням сили.

Наголошуємо на неприпустимості продовження практики надмірного використання сили співробітниками Національної поліції України, безпідставного примусу та розгону мирних демонстрацій на захист сімейних цінностей, що мало місце 17 червня 2018 року, зокрема на перехресті вулиці Володимирської та бульвару Шевченка у Києві.

Ще у недавньому минулому таке непропорційне застосування сили, зневага до людської гідності з боку співробітників правоохоронних органів, які розганяли Євромайдан, спричинили революцію Гідності як прояв суспільного осуду, несприйняття авторитарних методів та протидії спробам установленню «поліцейської держави» в Україні.

Українська держава не повинна повторювати ці сумні сторінки історії, знову вдаючись до приховування протиправних дій окремих поліцейських, які 17 червня розбивали голови мирних протестуючих кийками, заливали їх слезогінним газом, били ногами, влаштовували «коридори» ганьби, проводили незаконні обшуки особистих речей. Такі дії підривають довіру суспільства до Національної поліції України.

Слід відзначити, що того дня співробітники поліції силою розігнали та вчинили насилья не лише щодо представників націоналістичних організацій, які вишикувалися на пішохідному переході вулиці Володимирської, а також і інших громадян — віруючих різних конфесій, активістів просімейних організацій та людей доброї волі, які мирно проводили демонстрацію на узбіччі, біля пам'ятника Михайлу Грушевському, та не несли і не проявляли жодної загрози для учасників Маршу рівності. Таким чином, у діях поліції вбачається порушення права громадян на демонстрацію, яке також гарантується статтею 39 Конституції України та статтею 11 Європейської конвенції з прав людини — такою самою мірою, як і право на «Марш рівності».

Це дає привід заявляти про дискримінацію з боку поліції тих громадян, які відстоюють сімейні цінності, на противагу учасникам «Маршу рівності» з протилежними поглядами. Однак Українська держава та її правоохоронні органи повинні не лише декларувати, а гарантувати рівне ставлення та рівний захист громадян, навіть якщо їхні погляди відмінні, навіть в умовах одночасного проведення різних за змістом мирних маніфестацій, забезпечуючи таким чином право на демонстрацію без жодної дискримінації та упередженості.

Більше того, зворотний негативний ефект у ставленні громадян до «Маршу рівності» спричинили вжиті поліцією безпрецедентні заходи безпеки, які ще з вечора попереднього дня — задовго до початку акції — обмежили права громадян на вільне пересування містом, на можливість користування громадським транспортом, унеможливили доступ деяким киянам до власних домівок у центральній частині міста та позбавили віруючих городян можливості відвідати недільні богослужіння, блокуючи доступ до храмів і молитовних будинків у районі проведення маршу.

Враховуючи високий суспільний резонанс, зібрані свідчення десятків громадян, які постраждали 17 червня 2018 року від надмірного застосування сили, свавільних дій поліції щодо мирних жителів Києва та учасників просімейної демонстрації до і під час «Маршу рівності», Рада євангельських протестантських Церков України звертається до правоохоронних органів України з закликом:

- провести розслідування протиправних дій поліції щодо учасників демонстрацій на захист сімейних цінностей;
- забезпечити об'єктивне та своєчасне розслідування заяв потерпілих громадян, які поскаржилися на вище зазначені незаконні дії поліції;
- притягнути винних посадових осіб до дисциплінарної та іншої встановленої законом відповідальності.

З глибокою повагою — члени Ради євангельських протестантських Церков України.

НА СОФІЙСЬКІЙ ПЛОЩІ ВІДБУВСЯ МАРАФОН ІЗ БЕЗПЕРЕРВНОГО ЧИТАННЯ БІБЛІЇ

5-8 липня на Софійській площі м. Києва тривав цілодобовий марафон читання Біблії. Священна книга була прочитана вголос від початку до кінця.

Участь у марафоні взяли понад 300 читців — керівники Церков і священнослужителі з усієї країни, державні діячі, представники влади та іноземні гості.

Старший єпископ УЦХВЄ Михайло Паночко теж побував на відкритті унікальної події у серці столиці. «Рік Божого Слова в Україні розпочався з

публічного читання святої книги Біблії. Я вірю, що це добрий знак, який принесе великі зміни у нашому суспільстві», — підкреслив Михайло Степанович.

Ця унікальна акція номінована у Національній реєстр рекордів України. Її мета як одного із заходів з нагоди Року Божого Слова — звернути увагу українського суспільства на Біблію не лише як на стародавню, історично значущу книгу, але і як на доступне й актуальне джерело мудрості та морально-етичних норм для сучасності.

Ініціатором акції виступило Українське Біблійне Товариство.

chve.org.ua

Ізраїль Почтар
Пастор, засновник
служіння «Голос із Юдеї»

Я народився в Україні, у Керчі. Переїхав до Ізраїлю на початку 90-х, коли в Криму почалося пробудження. Ми розуміли, що доведеться переїжджати з духовного пробудження в духовну пустелю.
В Ізраїлі ми багато плакали перед Богом. Треба було вчити мову, щоб досягати Євангелієм місцевих людей. Ми дивним чином знайшли маленьку громаду віруючих, чоловік з 20, яким доводилося дуже нелегко.
Мій перший пастор, Давид Лазарус, попросив мене зайнятися євангелізацією. Я згадав, як у Криму ми брали гітари, виходили на вулицю, співали одну пісню, збирався натовп людей і згодом усі нааялися. Бог багатьох зцілював.

У Тель-Авіві все було не так. Ти міг говорити на вулиці про що завгодно: про Будду, Крішну, про різні релігії, тільки не про Ісуса. Лише через півроку щоденних вуличних євангелізацій я зустрів першу російськомовну жінку, яка погодилася прийти в нашу громаду. За півроку – одна людина. Сьогодні Ізраїль змінюється. Практично кожного тижня каються люди. Наше зібрання ведеться на івриті. 80% наших людей – російськомовні, але ми говоримо на івриті, бо це наше майбутнє. Бог сьогодні працює дуже по-особливому. Коли ми переїхали в Ашдод, я перечитав у Біблії, що Бог говорить про це місто: «І буде в Ашдоді сидіти байстрюк, і Я вигублю гордість филистимлян. І викину кров його з його уст, а гідоту його з-між зубів його, і для нашого Бога достанеться й він, і він буде, як князь той у Юді, а Екрон як євусей» (Зах. 9:6-7). Наша місія заснована на цьому баченні пророка Захарії. І на наступному: «І Господь допоможе найперше Юдиним наметам, щоб не збільшилась слава Давидового дому та єрусалимського мешканця понад Юду» (Зах. 12:7).

Як місцеві, ми розуміємо, про що йде мова. Цікаво дивитися, як пророцтво до найдрібніших деталей виконується в наші дні. Розповідь лише про одне. Місто Ашдод розміщене на березі моря. Це те місто, в яке филистимляни принесли ковчег завіту, і ідол Даґона вправ перед ним. У Новому Заповіті читаємо, як євангеліст Пилип після водного хрещення і хрещення Духом Святим був перенесений в місто Ашдод для проповіді Євангелія.

Коли ми переїхали в Ашдод, у місті було 400 синagog, а ми збудували першу церкву, що говорила на івриті. Бог творив чудеса, і за рік ми виростили до 70 осіб. Багато молоді калялося, причому молоді з релігійних сімей. І ворота пекла відкрилися. Приїжджала поліція, були скарги батьків, почалися гоніння. Тисяча рабинів прийшли до нашої церкви, запросили телебачення, радіо і газети, і головний рабин міста сказав: «Я не знаю за весь Ізраїль, але Ашдод ми очистимо, викинемо звідси місіонерів і всіх християн, це єврейське місто». По місті наклеїли плакати з нашою домашньою адресою, фотографіями, нас переслідували, приходили на наші роботи, тиснули на начальників, щоб нас звільнили. Розповідали нашим сусідам, які ми недобрі люди, бо віримо в Ісуса. І коли ми виходили в місто, на нас оглядалися.

Я запитував у Господа, чому нам треба все це переходити. Коли Бог повелів нам переїжджати в Ашдод, Він нічого не говорив про гоніння. Я не знав,

МИ ВХОДИМО В НОВУ ЕРУ: БОГ ВІДНОВЛЮЄ ІЗРАЇЛЬ

що на початку буде 1000 ортодоксів, а потім 1000 людей приходитимуть на наші гуманітарні проекти. Бог відчинив великі двері, і ми стали каналом, щоб допомагати ізраїльтянам, особливо новим іммігрантам, будувати відносини, любити їх і плакати разом з ними, допомагати їм у всьому. А згодом відчинилися двері і для Євангелія.

В Ізраїлі тебе ніхто не слухає, поки ти щось не зробиш для людей. Така в них культура. Тому ми все робили і досягли тисяч людей. Тепер тисячі приходять на наші євангелізації, які ми проводимо тричі на рік. З часів першої церкви не було такого, щоб тисячі євреїв приходили слухати Євангеліє, реагували, калялися, молилися.

Учнівство – це тривалий процес, деякі, зцілюючись, йдуть в синагоги подякувати Богові, і там їх намовляють до нас не повертатися. Такий менталітет у цих людей, це дуже цікава культура, і ми в ній живемо.

Був період, коли за півроку приходила лише одна людина. Коли ми виходили на вулиці, я часто чув голос, але не Божий. Цей голос говорив залишити цих людей, у них і так вистачає проблем, не потрібен їм Ісус. Ми багато часу молилися, щоб прогнати цей голос. Цей голос часто говорив: залиш євреїв, не проповідуй їм Євангеліє. Але ми розуміли, що для Ізраїлю приходить час. Ми – благословенні і щасливі, що живемо в час, коли народ змінюється. Народ змінюється, і це теж виконання одного з пророцтв.

Євангеліє було проповідуване євреям, вони взяли цей факел і понесли його в народи, потім передали язичникам. Якийсь час разом з язичниками вони проповідували Євангеліє, яскравий приклад того – церква в Антіохії. Потім євреїв стало все менше і менше, а язичників – усе більше. Євангеліє перейшло до поган, але Бог обіцяв, що на схилі часів воно знову повернеться до євреїв. Є дуже багато пророцтв на цю тему. Настане час, і євреї разом з язичниками знову будуть служити Богу і будуть одним тілом у Христі.

Але повернуся до своєї історії про виконання пророцтв. Якось я пив каву на березі моря і читав зі Старого Заповіту: «Побачиш тоді – і роз'ясниш ти, сполохнеться й поширшає серце твоє, бо звернеться морське багатство до тебе, і прийде до тебе багатство народів!» (Іс. 60:5). Я закryw Біблію і дивлюся – щоно встановили вишки в морі для видобутку газу і нафти. Тут знайшли нафту, знайшли газ, і все це дуже впливає на економіку країни. Усе це було заховано на багато століть, і тільки з розвитком технологій ці скарби виявилися в морі.

Ось так виконуються пророцтва. 70 років тому почалася нова епоха з утворенням Ізраїлю. Це дуже особливий, пророчий час. Цифра 70 проходить через всю Біблію. 70 старійшин, 70 учнів, 70 років полону у Вавилоні... Коли Ізраїль почне звертатися до Ісуса, це буде початком всесвітнього пробудження. «Бо не хочу я, браття, щоб ви не знали цієї таємниці, щоб не були ви високої думки про себе, що жорстокість сталася Ізраїлеві почасти, аж поки не вийде повне число поган...» (Рим. 11:25).

Часто це місце Писання сприймають як одноденний процес. Раптово язичники покаються, і раптово євреї звернуться до Ісуса. Я думаю, що це, все-таки, процес. Перехід Євангелія від євреїв до поган зайняв десятиліття, це був процес. Я вірю, що це також буде процес. Може, кульмінація буде в один день і у всіх очі відкриються, але це також процес, і він вже почався. Ми з вами дійсно живемо в останні часи. Ніколи з часів першої церкви не було стільки євреїв, які вірять в Ісуса, проповідують Ісуса і слідуєть за Ним. Це ще одне знамення останніх часів.

Бог обрав народ Ізраїлю як первісток з усіх народів. Освятив його і благословив через нього всі народи, коли прийшов Ісус. Якось раз у церкві в ефіопів я зауважив, що Ісус у них виглядає чорношкірим. Потім я зустрівся з китайцями і побачив китайського Ісуса – Він вузькоокий, як китайець. У шведів Він має яскраві ознаки типової зовнішності шведів. І це зрозуміло. Кожен народ відчуває близькість з Ісусом. Бог приходить в серце, Він такий рідний, такий близький, такий мій. Він – мій Христос. Якщо ж чорний, я уявляю його чорним. Але все ж Він був євреєм. Ісус не проповідував Євангеліє між поганами, Він проповідував ізраїльському народу. Він так і говорив: «На путь до поган не ходіть, і до самарянського міста не входіть, але йдіть радніш до овечок загинулих дому Ізраїлевого» (Мт. 10:5-6). І коли Він перетинався з язичниками, це були незаплановані зустрічі. Усі 12 Його учнів були євреями, виростили в синагогах і знали старозаповітні Писання.

Звернімося до Дій святих апостолів. Наближалось свято П'ятидесятниці – біблійне свято шавуот. У 23-му розділі Левит Бог говорить, що це Його свято, воно ще перекладається як свято семи тижнів. Цього дня єврейський народ збирався в Єрусалимі. Для тих, хто жив в Ізраїлі, це не було проблемою. Ті, хто приходив з далеких країн, від свята песах до свята шавуот залишалися в Єрусалимі. Між цими святами – 50 днів.

І ось читаємо: «В Єрусалимі жили юдеї, люди побожні, від усього народу під небом... Парфяни, і мідяни, і з Еламу, і мешканці Месопотамії, Юдеї та Каппадокії, Понту й Азії, Фрігії та Памфлії, Єгипту й околиць Лівії, що біля Киренеї, і захожі римляни, юдеї і прозеліти...» (Дії 2:5, 9-10).

На святі П'ятидесятниці в Єрусалимі були тільки євреї і нововірці, язичників не було. Не було різних народів, це євреї приходили з народів. Ми часто це забуваємо і опускаємо. Уже пізніше, після гоніння, вони пішли кожен у свій край. Коли прийшло пробудження, вони залишалися в Єрусалимі під апостольським вченням. Але коли прийшли гоніння, вони розійшлися у свої країни і понесли Євангеліє.

Між вченими досі ведеться суперечка: одні кажуть, що перші десять років Євангеліє було проповідане лише серед євреїв, інші – що перші 20 років. Чому? Тому що вони бачили в Ісусі Месію Ізраїлю. Так, Ісус сказав йти по всьому світу і проповідувати Євангеліє. Але вони це розуміли як наказ проповідувати ізраїльському народу по всьому світу.

Ісус роз'яснив Петрові, що спасіння дане не тільки євреям. Ми читаємо, що Петро зцілю в Лідді паралізованого Енея, і після цього вся околиця навірунулася до Господа.

Далі Бог бере Петра і приводить в місто Йоплію – нині це місто Яффа. Петро виріс в синагозі і знав історію цього міста. Саме звідти Йона втік від покликання Бога. Ніневія розміщена на території сучасного Ірану, туди веде тільки сухопутний шлях. Яффа – це портове місто, а портові міста були місцем зіткнення з язичниками. Йона сів на корабель і втік від покликання Бога. У кінцевому підсумку він зрозумів, що повинен проповідувати навіть язичникам.

Бог веде Петра в це саме місто, покаже йому видіння і наказує встати, заколотися і їсти. Пам'ятаєте відповідь? «Нічого нечистого в устах моїх не було». Але Бог повторив це тричі, кажучи, що мова – про язичників. Паралельно з Кесарією приходять посланці – їм з'явився ангел, і римський воєначальник послав їх по Петра. Петро віщує день, другий і врешті-решт наважується прийти.

Він проповідував дуже цікаво – відразу видно культуру. На самому початку він говорить, що, мовляв, Бог заборонив нам з вами спілкуватися і водночас Сам дав дивне одкровення, що не знаю, до чого воно, але навіщо ви мене покликали? Оце так проповідь Євангелія! Він почувається якось невпевнено. Потім йому розповіли про видіння, і він починає проповідувати.

Зверніть увагу, як він це робить. А Єрусалимі він ревно закликав всіх покаятися. А тут він просто переказував історію. Ви знаєте, що прийшов час і Бог послав Месію, щоб спасти Свій народ, я навіть не знаю, як це вас стосується. І коли він ще говорив, Дух Святий зійшов і хрестив їх. Євреї були в шоці: погани почали пророкувати й говорити мовами. Тільки після цього Петро зрозумів, що їм можна хреститися у воді.

Це ще не кінець історії. Коли віруючі в Єрусалимі почули, що сталося, то викликали Петра на килим. Петре, як ти посмієш? Ти хрестив язичників! Петро почав розказувати, і всі здивувалися, що Дух Святий і спасіння дані і поганам. Вони цього не очікували. Їх світ похитнувся, весь світогляд перевернувся.

Вони зрозуміли, що Євангеліє дане і поганам. І в кінцевому підсумку вирішили, що погани повинні каятися, вірити в Ісуса, жити правильно, у синагогах можуть вивчати Старий Заповіт, і їм не обов'язково обрізатися. Веліся серйозні дебати, приймалися серйозні рішення. І ось минули століття, і звідкись взялася теологія, що Євангеліє – не для євреїв. Тому що євреї свій шанс упустили, заповіді не вберегли. Виникла теорія заміщення: Церква замінила Ізраїль, а Ізраїль відпав.

Але сьогодні з відновленням Ізраїлю і виконанням сотень пророцтв ми входимо в нову еру. Бог відновлює Ізраїль, відновлює Тіло Христа в Ізраїлі. І тепер знову євреї разом з поганами покликані нести Євангеліє.

ВСЕУКРАЇНСЬКА РАДА ЦЕРКОВ ЗАКЛИКАЄ ПУТІНА ЗВІЛЬНИТИ ПОЛІТВ'ЯЗНІВ

Глави українських Церков і релігійних організацій підписали звернення до президента Російської Федерації з закликом звільнити українських громадян, ув'язнених з політичних мотивів.

Спільне звернення члени Всеукраїнської Ради Церков і релігійних організацій підписали 26 червня під час засідання, яке відбулося у Києві під головуванням єпископа Олександра Зан-Фабіана, повідомляє Інститут релігійної свободи. «Заради милосердя і з гуманітарних міркувань просимо прислухатися до нашого заклику і сприяти якнайшвидшому звільненню і можливості виїхати в Україну Сенцова Олега Геннадійовича, Кольченка Олександра Олександровича, Сущенка Романа Володимировича, Гриба Павла Ігоровича, Карпюка Миколи Андроновича, Клиха Станіслава Романовича, Балуха Володимира Ігоровича та інших, зазначених в доданому списку», – наголошується у зверненні ВРЦіРО.

Цим зверненням Рада Церков долучила свій голос до голосу світової та української громадськості, голосу багатьох країн і міжнародних організацій. Глави українських конфесій сподіваються на те, що президент Росії Володимир Путін прислухається до цього заклику і зробить все від нього залежне для прийняття позитивного рішення. Крім цього, за результатами засідання ВРЦіРО зробила окрему Заяву з приводу погромів, спрямованих проти циган (ромів). Рада Церков підтримала також

пакет законопроектів «Чужих дітей не буває», розроблених з метою захисту прав дітей. Раніше ВРЦіРО звернулася до Міністерства освіти з вимогою скасувати антидискримінаційну експертизу підручників, проведення якої не передбачено законодавством України. Головуючим у Всеукраїнській Раді Церков і релігійних організацій на новий піврічний період став головний рабин м. Києва та України Яків Дов Блайх, президент Об'єднання юдейських релігійних організацій України.

Фото: Docudays UA.

ЧОМУ ВІРУЮЧІ МАЛО МОЛЯТЬСЯ

Цікава річ – багато християн проводять у спілкуванні з Богом так само мало часу, як і невіруючі. Чому? Невже так багато людей втратили свою віру в силу молитви? Вільям А. Ворд сказав: «Бог настільки віддалений від нас, наскільки ми віддалені від молитви... Ми заадресуємо лист і відсилаємо його, вірячи, що він досягне місця призначення, але ми блукаємо у сумнівах щодо того, чи почує нашу молитву Бог».

Головна причина того, чому люди не проводять багато часу у молитві, – їх неправильне ставлення до молитви. Деякі люди асоціюють молитву з чимось, чим захоплюється їхня бабуся. Або ж уподібнюють молитву до дитячого сприйняття: «Бог великий, Бог добрий. Нумо подякуймо Йому за їжу. Амінь».

Але навіть люди, які мають шире бажання молитися і намагаються розвивати своє молитовне життя, іноді мають неправильні

поняття про це. Вони думають, що для того, щоб помолитися, потрібно залишитися наодинці, стати на коліна, заплотити очі, скласти відповідно руки і т. д. Вони беруть з собою список молитовних потреб і методично проходять його.

Жодна із загаданих речей не є поганою чи неправильною, але таке молитовне життя швидко стає механічним. Більшість людей, протягом п'яти хвилин висловивши всі свої потреби, почуваються винними, бо вони не вміють вести краще молитовне життя. Тому не дивно, що так багато християн неохоче моляться. Вони зробили з молитви формальну, холодну річ, якою вона ніколи не призначена бути. Кожного разу, коли «механіки» молитви стають на шляху люблячого Бога, вони не допомагають, а лише заважають.

Молитва – це платформа, на якій ми зустрічаємося з Батьком, щоб поговорити з Ним, розповісти про свої проблеми та успіхи, плани і потреби. І послухати, що Він про це думає і які Його плани. Це найкращий час нашого дня, найкраща духовна практика і спосіб наблизитися до Бога, краще зрозуміти Його характер і побачити себе в правдивому світлі. Це привілей і честь для кожного християнина.

Віктор Котовський

Ось ми досягнули значної висоти, що має позначку «добрість». Ми вже не малі «діти» й навіть не «підлітки» – ми отримали у Господа свого роду «атестат зрілості», що нагадує вручення школярам атестату як нагороду за роки наполегливої праці. Так хотілося б сказати: тепер можна й перепочити, розслабитися... Та не поспішаймо. Ми, як і вчорашні школярі, котрі, щойно віддзвенів останній дзвоник, пакують «наплічники» для походу в доросле життя: хтось готується до іспитів у виш, хтось шукає роботу. Щось подібне і в нас. Попереду – доросла праця.

Рухаючись по нашій «дорожній мапі» (Гал. 5:22-23), ми досягли омріяної трійки духовних якостей: миру, радості й любові.

Ні про що не журіться

Годі й говорити про те, наскільки бажаний мир для кожної людини та й, зрештою, для всього людства. Чи може розвиватися країна, коли триває війна? Чи може бути щасливою сім'я, та й суспільство загалом, коли немає злагоди? Скільки існує людство, процвітало й те, що руйнує спокій: розбещеність, п'янство, обман, невірність, а в останні роки додалася ще й наркоманія. Сьогодні в нашій країні половина подружніх пар розпадається, значна частина чоловіків та жінок із тієї половини, що лишилася, просто тримається на терпінні або не наважується розлучатися лише заради дітей. А Бог бажав для землян зовсім іншої долі.

Щойно прийшовши на нашу планету, Ісус через ангелів сповістив людству мету Своєї появи: «Слава у вишніх Богові і на землі мир, в людях благовоління» (Лк. 2:14). Прославити Бога, дати людям мир і прищепити їм прагнення до добра.

Нічого цього немає й близько, якщо говорити загалом про населення землі. Чому? Це не таємниця. Посилаючи учнів на проповіді Царства Небесного, Ісус дав настанову: «Як увійдете в дім, вітайте його кажучи: «Мир дому цьому!»... А коли хто не прийме вас і не буде слухати слів ваших, то, виходячи з дому того чи міста, обтрусіть порошок з ніг ваших. Істинно кажу вам: легше буде землі Содомській і Гоморрській дня судного, ніж місту тому». Чимало проповідників сьогодні ходять від дому до дому, від міста до міста, та чи багато людей приймають їхні заклики? Запитання риторичне.

Слово «мир», що його принесли людям ангели, означає безпеку, спокій. Здавалося б, усе просто, але, на жаль, це не так. Сьогодні для України проблема миру постала так гостро, так пекуче, як ніколи за останню чверть століття не поставала. Саме тому з самої глибини народної душі час від часу здійснюються до неба відчайдушні молитви. За мир моляться всі, хто хоче, щоб Україна зростала на силі й процвітала як незалежна держава; звертаються до Бога й ті, котрі бачать мир як перемогу своїх амбіцій. Очевидно, молячись, кожний має на увазі щось любе його серцю, для утвердження чого без миру аж ніяк не обійтись.

Сьогодні світ пропонує два варіанти миру. Якщо дуже спрощено, то це Схід і Захід. Обидві суспільні системи на позір виглядають гігантськими потужними спорудами, міцність яких не викликає сумнівів. Та ось що казав Ісус, ніби торкаючись цієї теми: «Кожен, хто слухає слова Мої й не виконує їх, подібний до чоловіка необачного, який збудував дім

БУТИ ДОСКОНАЛИМ МИР ІЗ БОГОМ

свій на піску...» (Мт. 7:26). Схід, дещо оговтавшись після краху класичного комунізму, взявся за нове будівництво. Потужні імперські бараки наразі капітально відремонтовано, й вони здаються невідступними. А що в основі? Пісок різних модифікацій та шматків марксизму, болото «русского міра» з його земним богом.

Захід же завжди виглядав як зразок всебічного добробуту, але і там вже почалася велика буря. Яким би привабливим не виглядав гуманізм із його глибокою турботою про людину, про її матеріальні та культурні потреби, ворог уже влив у цю діжку меду добрячий кухоль дьогтю у вигляді гендерної практики та ювенальної юстиції. Доля західної ідеології та сама, що й усіх інших ідей та ідеологій, де немає Христа. «... І полилися дощі, й розлилися ріки, і зірвалася буря і наперла на дім той, і він упав; і велика була руїна його». Чи не є ті жахливі поведінки, що затоплюють Європу щороку протягом останнього десятиріччя, страшним знаменням і попередженням для цього, як тепер кажуть, постхристиянського світу?

Отож мир обабіч нас – як «тростина надломлена, яка кожному, хто на неї обіпреться, заб'ється в руку й проколе» (2 Цар. 18:21). Світ розгублений, але – слава Богу! – Україна не все ще втратила, надія наша міцна, і вона – у Господеві. Прийшовши на землю, Ісус благословив нас миром. Він багато попрацював за Свої 33 роки, аби утвердити цей мир серед людей. Він посадив в Ізраїлі дерево життя, плоди й насіння якого християнам належало рознести по цілій землі. Процес пішов, і він набуває сили в кожному новому поколінні.

Досягнувши зрілого віку, Ісус побачив дивовижну річ: усі бажать миру! Але кожний розуміє його по-своєму. Влада вважає, що мир у країні буде тоді, коли народ безвідмовно коритиметься очільникам. Народ же не має спокою через те, що бачить жорстокість, нечесність та несправедливість влади. Багаті хочуть миру, аби торгівля їхня мала якомога менше перешкод, а бідні плекають надію на заспокоєння душі, коли в оселі прийде хоч якийсь достаток.

Ангели свого часу сповістили світові про мир як безпеку та спокій, але світ не прийняв цього дару. І тому Ісус, відходячи після Воскресіння до Свого Отця, подарував учням зовсім інший мир: «Мир залишаю вам; Мій мир даю вам: не так як світ дає, Я даю вам» (Ів. 14:27). Як ми говорили раніше, будь-яке поняття, що має прикметник «Божий», означає найвищий духовний ступінь: любов Бога, віра Бога, мир Божий... «Мій мир», – каже Ісус, і це означає – Божий. Ісус передав його учням, аби вони згодом рознесли його по цілому світові, вивели людей зі смертної тіні і спрямували їх на шлях миру (Лк. 1:79), нагородили миром Божим усіх, хто прийме Христа.

Понад усяке розуміння

Апостол Павло дає чудове визначення миру Божого. «Лагідність ваша нехай буде відома всім людям... Ні про що не журіться, а у всьому молитвою і благанням з подякою перед Богом відкривайте прохання ваші перед Богом. І мир Божий, який понад усяке розуміння, збереже серця ваші і думки в Ісусі Христі» (Фил. 4:7). Поняття миру Божого яскраво висвітлює єврейське слово «шалом», що його вживав Ісус. Це – спокій, добробут, здоров'я, безпека, приязність, достаток, успіх, повнота.

Яку чудову обітницю дає нам Слово Боже! Але є певні умови. Перша умова – лагідність. Її ми вже досягли, підіймаючись по нашій духовній драбинці, а ось із тим, аби ні про що не журитися, справи дещо складніші.

Ісус сказав: «Отже, не журіться, кажучи: «Що нам істи? Або що нам пити?». Чи: «В що одягтися?». Бо про все те язичники клопочуться, але Отець ваш

Небесний знає, що вам усе це потрібно. Шукайте ж перш за все Царства Божого і правди його, а все це додасться вам» (Мт. 6:31-35). Не виконавши цієї умови, ми не досягнемо миру Божого.

Уся складність її виконання полягає в тому, що вона сама в собі ховає ще одну умову. Входячи у ріку життя (Єзек. 47:3-6), ми мусимо досягнути певної глибини, дійти до того місця, де ноги вже не торкатимуться землі і нас буде нести течія туди, куди побажає Бог. Не турбуватися ні про що матеріальне ми зможемо лише тоді, коли повністю будемо залежати від Бога, коли станемо рабами Його. За раба турбується його господар. Світські рабовласники, звичайно, далеко не завжди були належно уважні, але наш Небесний Господар милосердний і дбайливий, Він погляді нас, і турбота Його надходить вчасно.

Господь завжди виконує Свої обітниці, але робить це лише тоді, коли воля Його тісно поєднується з нашими духовними досягненнями. Поспішні спроби «не журитися про завтрашній день» можуть спричинитися до великих проблем.

Одна молода пара, щойно покавшись, прийняла рішення жити строго за Євангелієм і відразу взялася за виконання всіх заповідей. Позвільнялися з роботи, втратили нормальний заробіток, сестра взагалі вирішила увесь свій час присвятити читанню Слова, постам та молитвам, а брат десь потроху підробляв, аби мати на хліб, і обоє з нетерпінням чекали, коли посипляться з неба гарні харчі, красивий одяг, нова простора квартира й так далі. Та нічого не з'являлося. Рік, два... Істи не було що, підскачили комунальні тарифи, наростала величезна сума несплати. Грошей не було, а тим часом подружжя чекало на народження дитини... Скінчилося все катастрофою у вірі: мовляв, усе, що написано у Біблії, – то вигадки, філософські байки для наївних.

Шкода цих людей... Їм треба було починати з найменшого, з того, що під силу, адже Богові не потрібні наші нерозумні жертви, нехай навіть із чудовою мотивацією. Перш ніж ми зможемо виконати цю дуже важливу заповідь повною мірою, минути роки наполегливої праці, вивчення Слова та молитов. Зміниться характер, досягне зрілості внутрішня людина, потреби стануть зовсім іншими, і сенс існування повністю переміститься у сферу духа.

Мир Божий – то мир, що не залежить від зовнішніх обставин: ні від рішень Верховної Ради, ні від дій Президента, ні від природних катаклізмів, ні від поведінки невірних дітей, не залежить навіть від стану твого здоров'я. Але душа, занурена в цей мир, не подібна до мертвого дерева, навпаки! Серце, де панує непохитний мир, найбільш придатне для утвердження в ньому любові.

Другу умову збереження миру Божого називає апостол Павло у Рим. 14:17 – «Бо Царство Боже не їжа і не питво, а праведність, і мир, і радість у Дусі Святий». Мир у наших серцях напруму залежить від наших чеснот, справедливості, щирості. У серці, де панує гріх, звичайно ж, миру бути не може. «Для безбожних спокою немає, говорить Господь» (Іс. 57:21). Але для братів та сестер, котрі увійшли у води добрості, не існує проблем гріха, бо вони вже мають перероджені серця й тому не можуть грішити (1 Ів. 3:9).

Щоправда, лукавий не полишає і таких своєю увагою, він має чимало різних методів для того, щоб похитнути мир навіть у серцях тих, хто досяг високих шаблів досконалості. Коли Ісус, перебуваючи в пустелі, відбив усі атаки ворога, той змушений був відійти, але написано «до часу» (Лк. 4:13). Саме тому нам не слід втрачати пильності ніколи, доки ми на землі, постійно пильнувати за станом свого духа. Як пише пророк, «твердий духом зберігає глибокий мир» (Іс. 26:3).

Любіть ворогів ваших

Відкриваючи, так би мовити, курс навчання для народу, Ісус відразу ж став розкривати глибини миру. Почав з найлегшого для сприйняття, з того, що потрібно було людям вже невдовзі, аби відчуті присутність Божу. Ісус говорить про простий спокій (Мт. 11:29). Це ще далеко не мир Божий, не той спокій, що його обіцяв Господь для Ізраїлю (Повт. Зак. 12:9). Бо щоб його досягти, треба було вийти з Єгипту, перейти через море, подолати пустелю й завоювати обіцяну Богом землю. Фізично, хоч і з величезними втратами, євреї увійшли в Ханаан, але в духовній повноті – ні.

Ми, ті, хто вірує в Христа, досягаємо миру Божого, тобто входимо у спокій духа та душі (Євр. 4:3) теж не без наполегливої праці, тривалих нелегких випробувань, що про них алегорично оповідається у книгах Старого Завіту. Наш спокій – це мир Божий у Христі Ісусі. «Тож стараймося увійти до цього спокою» (Євр. 4:11).

В Євангелії є кілька першорядних заповідей, що їх неможливо виконати, якщо в серці не поселився надійний Божий мир.

«Я ж кажу вам: любіть ворогів ваших...» (Мт. 5:44). Зазначимо відразу: на такий подвиг здатна лише любов Бога (агапе), про що будемо говорити пізніше. Любов Бога наповнює серце, котре готує її прийняти.

Ісус також сказав: «Коли вдарить тебе хто у праву щоку твою, підстав йому і другу» (Мт. 5:40). Ця заповідь не настільки проста, щоб її без певних сумнівів міг прийняти для практичного виконання кожен.

Зробимо деякі пояснення. Ісус любив у Своїх проповідях користуватися так званою гіперболою, тобто перебільшенням. «Якщо око твоє спокушає тебе, вирви його і відкинь від себе...» (Мт. 18:9); «Якщо рука твоя або нога спокушає тебе, – відітни її...» (Мт. 18:8) – кожному зрозуміло, що Ісус не проповідував ушкодження членів тіла, а таким чином старався підкреслити важливість моменту. Так само і там, де Господь говорить про щок, Він не має на увазі християнський метод боротьби з хуліганіями, а закликає проявляти глибоке смирення за будь-яких обставин, зберігати в серці мир, мир Божий, вищий за будь-яке людське розуміння. Той, хто досяг висоти миру Божого, має дуже тісний зв'язок з Господом. Ведений Духом Святим, він безпомилково буде знати, навіщо Бог допустив ту чи іншу складну ситуацію. Господь обов'язково підкаже йому, як гідно й по-християнському вийти зі скрути.

Те ж саме і з заповіддю «Не притивтеся злому» (Мт. 5:39). Прямолінійне її виконання може завести у глухий кут. Смысл її не в тому, щоб мовчимо терпіти знущання, покірливо втиратися, коли нам плюють в обличчя, а в тому, аби не вплутуватися у світську боротьбу, в якісь антагоністичні протистояння між людьми, мудро обминати ситуації, де може постраждати наша християнська гідність, і власну безпеку повністю довірити Господеві.

Варто ще раз згадати про заколот, що його вчинили Маріам та Аарон проти Мойсея. Цілком зрозуміло, що заколот – то набагато страшніше й небезпечніше, ніж добрий ляпас по щоці. Але Мойсей не похитнувся, маючи велике надбання характеру – смирення, не зруйнував його гнівом, образою чи спробою дати заколотникам гідну відсіч; ні, він мав у серці непохитний мир, який не похитнувся навіть перед лицем великої небезпеки. Побачивши це, Бог втрутився у конфлікт і захистив патріарха.

Варто кожному з нас написати на стіні у своїй оселі на видному місці одне чудове побажання апостола Павла й ніколи не лишати його поза увагою: «І нехай мир Божий панує в серцях ваших, до якого ви і покликані» (Кол. 3:15).

(Далі буде. Поч. у № 3-12 (150-159) за березень – грудень 2017 р., № 1-3, 5 (160-162, 164) за січень-березень, травень 2018 р.).

ЛЮДСТВО ПОЧАЛО ТУПІШАТИ: ВЧЕНІ ЗРОБИЛИ НЕСПОДІВАНУ ЗАЯВУ

Зміни вчені пов'язують із забрудненням довкілля і зі змінами в способі життя людей

Норвезькі вчені встановили, що інтелект людства поступово знижується. Висновки зроблені на підставі результатів тестів IQ за останні десятиліття.

Вчені зазначили, що зростання інтелекту людства було зафіксоване в першій половині ХХ століття і навіть отримало назву «ефект Флінна». Це феномен в статистиці, коли коефіцієнт інтелекту поступово підвищується протягом кількох років в окремих країнах і у всьому світі загалом. Серед факторів, що вплинули на зростання IQ, називалися

поліпшення харчування та охорони здоров'я і освіти, викликані науково-технічним прогресом.

При цьому вчені виявили, що через деякий час після Другої світової війни IQ почав знижуватися. Відзначається, що за покоління рівень IQ знижувався приблизно на сім пунктів. Такі зміни вчені пов'язують із забрудненням навколишнього середовища

і зі змінами в способі життя людей взагалі.

І ще один цікавий висновок: люди, які годину на день проводять у молитві і духовних роздумах, стійкіші перед зниженням інтелектуальної діяльності у літньому віці. Виявляється, що саме регулярне звернення до Бога дозволяє літнім людям зберігати гостроту і ясність розуму.

Михайло Мокієнко МІСІЙНИЙ ПОТЕНЦІАЛ ЦЕРКВИ

«Першу книгу я був написав, о Теофіле, про все те, що Ісус від початку чинив та навчав, аж до дня, коли через Духа Святого подав Він накази апостолам, що їх вибрав, і вознісся. А по муці Своїй Він ставав перед ними живий із засвідченнями багатьма, і сорок день їм з'являвся та про Божєє Царство казав. А зібравшись з ними, Він звелів, щоб вони не відходили з Єрусалиму, а чекали обітницї Отчої, що про неї казав ви чули від Мене. Іван бо водою христив, ви ж охрищені будете Духом Святим через кілька тих днів! А вони, зійшовшись, питали Його й говорили: Чи не часу цього відбудуєш Ти, Господи, царство Ізраїлеві? А Він їм відказав: То не ваша справа знати час та добу, що Отець поклав у владі Своїй. Та ви приймете силу, як Дух Святий злине на вас, і Моїми ви свідками будете в Єрусалимі, і в усій Юдеї та в Самарії, та аж до останнього краю землі. І, прорікши оце, як дивились вони, Він угору возноситься став, а хмара забрала Його сперед їхніх очей...» (Дії 1:1-9).

Як відомо, Лука – автор двотомника. Перший том – це Євангеліє від Луки, найдовша книга в Новому Заповіті. Вона мала в сувої дев'ять метрів. Для порівняння Євангеліє від Матвія мало 7,5 метра, а Дії святих апостолів, друга книга авторства Луки – 8,5 метра.

У II столітті нашої ери в античному книговиданні сталася революція, сувої були замінені кодексами. І ті довгі сувої набули вигляду класичної книги.

Уявімо, якиби цього процесу не відбулося, нам би сьогодні довелося всі 66 книг Біблії носити у великому ящику для сувоїв. До XIII століття у Писанні не було розділів, а до XV століття – поділу на вірші. У часи Старого Заповіту взагалі писали на камені. І якиби ви хотіли з Торою зайти в храм, вам довелося б носити купу каміння.

Завдання після Воскресіння

Отож Лука пише Теофілу листа на вісім з половиною метрів. І говорить дуже цікаву річ – про те, що Ісус після Воскресіння мав виконати три завдання.

Перше завдання Ісуса після Воскресіння – ствердити учнів у тому, що Він справді воскрес. 40 днів Він з'являвся їм. Не зрозуміло, де Ісус ночував після Воскресіння. Але Він мав ствердити учнів у реальності Свого Воскресіння, і Він це зробив з багатьма доказами.

Друга ціль Ісуса після Воскресіння – сказати, що коли Він піде фізично, Дух Святий стане супроводжувати їхню служіння. Вони мали бути підготовлені до прийняття Духа Святого і мали розуміти, навіщо цей Дух прийде.

Третє – написано, що 40 днів Він говорив їм про Царство Боже. Напевне, Він говорив про багато речей, але Лука зафіксував центральну тему цих промов – Царство Боже. Безперечно, учні задавали дуже багато питань, але Лука виділяє з усіх питань одне: «Чи не в цей час, Господи, відбудуєш Ти царство в Ізраїлі?».

Ми бачимо в цьому тексті напругу. Ісус говорить про Царство Боже, учні думають про царство Ізраїлю. Навіть після Воскресіння Ісуса, навіть після того, як їхній розум був відкритий для розуміння

Писання, вони ще думали про царство Ізраїлю. Їхні месіанські очікування були етноцентричними. Вони очікували, що Месія вижене окупантів, запровадить новий порядок – і прийде гармонія. Дехто з них пам'ятав розповідь про Маккавейське царство, яке протрималося ще сто років після того, як брати Маккавеї відкинули правління Селевкідів.

Та Ісус каже, що вони не розуміють характеру цього Царства. Цікаво, що Ісус не докоряє їм. Він говорить, що вони не розуміють цього і це не їхня справа – знати час або добу, у них зовсім інше завдання.

Ісус говорив про Царство Боже, духовне за своїм характером. Царство Боже – це правління Ісуса Христа у житті людини Духом Святим. Це тема, яку неможливо вичерпати. Це найширша тема Нового Заповіту, мегатема, котра відтворює інші теми.

Це Царство не можна знайти на карті світу. І Ісус говорить, що це Царство поширюватимуть не солдати, а свідки. Воно буде поширюватися не через війни, а через Євангеліє, радісну, добру звістку.

У восьмому вірші Він каже: «...ви приймете силу, як Дух Святий злине на вас, і Моїми ви свідками будете...»

Потенціал слова

Писання має місіонерську природу. Тема Старого Заповіту – «Месія гряде», тема Нового Заповіту – «Месія прийшов і знову гряде».

Бог завжди діяв в історії через вибрання. Він вибрав Авраама, щоб в Авраамі благословити всі народи. Він вибрав Ізраїль, щоб Ізраїль був народом святим, народом священників і світлом для народів.

Бог вибирає нас сьогодні, Він хоче не просто нас благословити, а через нас благословити інших. Ангели радіють на небесах, коли один грішник кається. Вони радіють не тільки тому, що грішник покаявся, а тому, що ще один свідок буде поширювати Царство Боже. Ісус доторкнувся до однієї самарянки, а через самарянку увесь Сихар почув слово. Доторкнувшись до одного, ти можеш доторкнутися до тисяч людей.

Перший потенціал Церкви, який Дух Святий дав для нас, – це потенціал слова,

потенціал благовісту. Коли природа Духа Святого наповнює це слово, воно отримує силу. Петро за кілька тижнів до П'ятидесятниці не міг визнати Ім'я Ісуса перед служницею. Потім в життя Петра прийшла П'ятидесятниця, він встає перед тисячами людей і каже: «Того, що був виданий певною волею та передбаченням Божим, ви руками беззаконників розп'яли та забили». Що сталося з Петром? Дух Святий дав потенціал.

Звичайно, те що ми читаємо в другому розділі Дій, – це не вся проповідь Петра. Перечитати написане можна за дві хвилини 47 секунд. Але читаємо, що багатьма іншими словами він переконував їх спасатися від цього роду. Чому цей чоловік, який перед тим не міг в темному закутку визнати Ім'я Ісуса, тепер каже, що вони своїми руками це зробили? Дух Святий прийшов!

Брати і сестри, нам треба навчитися бачити в Писанні зв'язок присутності Духа і нашого місійного послання. Якщо ми це не розкриємо для себе, то так і будемо думати, що Дух Святий – це бонус, просто якийсь додаток. Історично я бачу наступну закономірність: те, що ми вчимо, те і будуть практикувати в церкві. Те, що ми будемо частіше вчити, будуть частіше практикувати.

Минулого року лише приблизно 7% усіх проповідей були присвячені темі Святого Духа. Ми – п'ятидесятники, а в наших церквах 7% проповідей присвячені темі Святого Духа. Дяка Богу, що є свято П'ятидесятниці, коли ці відсотки зростають. Але в інші дні ми ніби забуваємо про третю Особу Бога і про силу Святого Духа.

Якось я їхав в машині на шостій передачі, і тут турбіна стала вимикатися на одному підвищенні, і мене обігнав трактор. Я розумів, що це ненормально. Так само і з силою Святого Духа. Ти ніби їдеш, твоя машина пересувається, скорочує дистанцію, рухається в просторі, але тебе переганяє трактор. Немає потенціалу, немає динаміки, немає заряду.

«Ви приймете силу» – це не бонус, це природний стан Церкви. Коли Петро прийняв цю силу, він почав благовісти в силі Святого Духа. Зі словом завжди були пов'язані чудеса. Ще в Старому Заповіті написано, що Бог послав слово Своє і зцілюв. Новозаповітний сотник настільки повірив, що сказав Ісусу промовити тільки слово, навіть в дім не потрібно заходити.

У Новому Заповіті читаємо про багато чудес Ісуса, і тільки два чуда Він чинив в храмі або в синагозі. Усі інші чудеса Ісуса були звершені на місіонерському полі. У Діях описано 80 чудес і ознак, із них 77 відбулися на місіонерському полі. Робимо наступний висновок: масштаб чудес і ознак пропорційний нашому місіонерському баченню. Чим більше місіонерського бачення, тим більше чудес і ознак.

Ти хочеш, щоб сьогодні слово мало силу? Хочеш, щоб Господь супроводжував тебе в душі П'ятидесятниці? Найкраще місце – на передовій, там, де Дух Святий сходить. Він дає тобі потенціал.

У Старому Заповіті слово часто прокладало собі шлях чудесами і ознаками. Коли віруючі люди втрачають чудеса і ознаки, починаються великі проблеми.

Не так давно Рейнхарда Бонке запитали про Духа Святого. Він відповів: «Чим менше в церкві Духа Святого, тим більше потрібно чаю, кави і печива». Я не проти кави, чаю та печива, не проти горизонтальних стосунків. Та ми часто забуваємо, що сила нашого слова вимірюється силою присутності Святого Духа. Сьогодні однією з ознак присутності Духа є чудеса, які супроводжують потенціал слова.

Настав дуже цікавий час: якщо ти хочеш свідчити людям про Ісуса, то маєш знати, що Богу про людей треба казати більше, ніж людям – про Бога.

Чому, на вашу думку, Писання містить так звані псалми прокляття? Це близько 60 псалмів. Їх не співають в наших церквах, але ми не можемо їх викинути. І там є дуже глибокий сенс. Краще сказати погане Богу про людину, тому що ти не можеш перед Богом ховатися і казати: Господи, хай він буде благословенний. Бог бачить, як кипить твоє нутро. Давид був максимально ширий з Ісусом. Він говорив

про всі свої почуття.

Краще Богу сказати про людину, ніж людині говорити погані речі. Цей принцип ми переносимо в місіологію. Коли ти благовістиш, то кажи більше Богу про людину, а вже потім говори людині. 10 днів до того, як Петро промовив свою проповідь, в якому стані вони перебували? Де вони були і чого очікували? Вони молилися в очікуванні Духа Святого.

Якщо ми втратимо силу Святого Духа, то не зможемо стати свідками, щоб поширювати Царство Боже. Коли інформації багато, людина вибірково підходить до неї.

Сьогодні перед Церквою постає новий виклик – дуже багато інформації, і люди не приймають слово від першого-ліпшого, вони приймають слово тільки від того, кому довіряють. Ми маємо збагнути, що перш ніж щось казати, потрібно з людьми познайомитися, щоб люди нам довіряли. Коли побачать, що ми не такі, які всі, то зацікавляться, чому ми так живемо, чому в нас такий цілісний світогляд, чому ми приймаємо таке рішення, чому так поводимося за різних обставин.

Сьогодні люди не очікують від нас рецептів, їм хочеться спілкування. Коли ви розвиваєте з ними стосунки, ви знаєте їхні проблеми, обставини їхнього життя, їхній характер, і розумієте, що потрібна сила Святого Духа, щоб їм сказати про Ісуса. Немає шаблону, ти маєш відчувати це в душі, бо ти ходиш з Духом, і Бог тобі скаже: час говорити.

Місія – це не шаблонна технологія, це результат близьких стосунків зі Святим Духом.

Потенціал добрих справ

Євангеліст Матвій у відомому тексті з Нагірної проповіді Ісуса записав Його слова: «Отак ваше світло нехай світить перед людьми, щоб вони бачили ваші добрі діла та прославляли Отця вашого, що на небі» (Мт. 5:16).

Другий місійний потенціал Церкви після потенціалу слова в Дусі Святому з чотирьох ознаками – це потенціал добрих справ. Радянська влада забороняла віруючим робити будь-які добрі справи, і ми втратили соціальний аспект своєї діяльності. У 90-ті роки почали відкриватися соціальні центри, реабілітаційні центри... І не всі віруючі, які пережили буремні роки, були готові сприйняти добрі справи.

Ми почали займатися добрими справами, а потім аналізувати, і з'ясувалося, що добра справа без Ісуса формує паразитизм. Одне дуже гарне дослідження так і називається: «Гуманітарна допомога: благословення чи прокляття?». У цьому дослідженні показано, як українці за два десятиліття розвинули вміння приймати і не розвинули вміння давати.

В Африці з цим ціла проблема – уже три покоління африканців паразитують. Вони очікують, що хтось їм допоможе, а самі не розвиваються. Це добре – приймати, але настає час, коли ми самі маємо робити добрі діла.

Говорячи про добрі справи, треба розуміти, що церква – не психологічний центр, це спільнота Божа на землі, яка встановлює Царство Боже в силі Святого Духа. Коли ми це усвідомлюємо, то розуміємо, де межа добрих справ. Церква не має права перетворитися на соціальний центр.

Коли ти робиш добру справу, ти являєш Христа. Ти маєш сказати, що ця добра справа вирішить проблеми тільки на деякий час, а Ісус може вирішити і долю на землі, і долю у вічності.

Коли наші добрі справи йдуть саме в такому напрямку, Бог навчає нас. Дуже цікава річ: коли ми робимо добрі справи, держава нас хвалить, але коли ми запитуємо, чому в нашій державі так багато бідних, можливо, через непропорційний розподіл національного продукту, держава каже, мовляв, ви годуйте бідних, а це – не ваша справа.

Насправді наша справа – не тільки перев'язувати рани тим, кого переїхало колесо несправедливості, але й засувати палиці в це колесо. «Блаженні вигнані за правду, бо їхнє Царство Небесне. Блаженні ви, як ганьбити та гнати вас

будуть і будуть облудно на вас наговорювати всяке слово лихе ради Мене. Радійте та веселіться, нагорода бо ваша велика на небесах! Бо так гнали й пророків, що були перед вами» (Мт. 5:10-12).

Пророче служіння

Третій місійний потенціал Церкви – це пророче служіння. І мова не про вузький сенс цього слова, описаний в листі апостола Павла до коринтян.

Пророче служіння Церкви має три складові.

Перша складова – це пророча присутність. Це коли ти живеш у світі і не відділяєшся від світу, але ти інший, ти відрізняєшся. Ти не слідуєш масовим стереотипам свідомості, ти не конформіст, ти плывеш проти течії.

Такий вид поведінки називається пророчною присутністю. Пророча присутність – це коли ти ще нічого не говориш, але твоя поведінка свідчить, що ти інший. Дух Святий дає тобі сили плисти проти течії. Бог благословив 120 учнів, які попливли проти такої сильної течії, як Римська імперія. Врешті-решт ця імперія впала через панування Ісуса Христа.

Пророче служіння – це інше життя стосовно інших людей. Хтось зверне на це увагу, у когось це викличе повагу, а в когось – і напругу. Коли ви живете не так, як інші, будуть вороги, будуть противники. Суспільство хоче позбутися таких людей. Церква суспільство хоче позбутися ось уже 20 століть. Церква іноді дозволяла себе позбутися, закривалася в монастирі, обирала ще якісь спроби.

Друга складова пророчого служіння Церкви – це пророче послання.

Ти не можеш постійно жити інакше і не говорити нічого. Настає момент, коли потрібно щось говорити. Ти бачиш, що суспільство рухається не туди, приймаються злочинні накази, беззаконня стає законом. Коли беззаконня було незаконним, відповідальність несли тільки беззаконники. Коли беззаконня стало законним, відповідальність несе все суспільство, у тому числі і Церква, яка допустила це беззаконня.

Пророче послання – це спеціальне послання, яке ми маємо проголошувати в вуха цього світу, казати, що думка нашого Бога з цього приводу інша.

Пророче послання Івана дозволило християнській Церкві не прогнутися під духовні амбіції римських імператорів, які прагнули абсолютної влади, обожнюючи себе.

Третя складова пророчого служіння Церкви – пророчий знак.

Через те, що люди сьогодні втомилася від слів, вони хочуть не просто чути, вони хочуть бачити. Пам'ятаєте Єрмію, який говорив, що з північного сходу іде небезпека і покладатися на силу єгипетського фараона немає резону. Його не слухали, і він від цього дуже втомився. Настав час, і він зробив ярмо і став на перехресті. Цей пророчий знак мав говорити більше, ніж слова.

Сьогодні це теж популярно. Тому ми робимо вуличні флешмоби, ще якісь акції, розуміючи, що епоха вуличних євангелізацій минула. Сьогодні реальна епоха пророчих знаків. Тільки не потрібно використовувати своє тіло як пророчий знак. У нас є маса інших засобів для цього.

Коли ми говоримо про Церкву в Україні, то бачимо дивну річ. Наших ресурсів стало менше, ніж наших можливостей. Минулий рік був роком Реформації, і ми виявили, що в нас не вистачає освічених братів і сестер. На 20-му році незалежності, в часи вільного доступу до освіти прочитати лекцію в університеті можуть лише кілька людей.

Коли я запитую молодь, чому ви не робите те або те, вони кажуть, мовляв, обмежень багато. Більше, ніж можливостей. І побачив, що це психологічний момент. Це пострадянський синдром – можливостей багато, а люди говорять про обмеження.

Почни з малого, а Бог спроможний зробити це великим. «Та ви приймете силу, як Дух Святий злине на вас, і Моїми ви свідками будете... аж до останнього краю землі». Амінь.

ЧУДО ЦЕРКВИ

Коли проти Церкви Христової озброїлося все воїнство сатанинське: зсередини – вовки, що не дають пощади отарі, єресі, що руйнують основу, ззовні – страшні гоніння з боку поган, апостола Івана заслали на безлюдний острів за проповідь Євангелія. І саме там Ісус Христос з'явився Іванові недільного дня на березі моря.

Іван пише про це так: «... І, оглянувшись, я побачив сім свічників золотих; а посеред семи свічників Подібного до Людського Сина, одягненого в довгу одіжжю і підперезаного по грудях золотим поясом... І коли я побачив Його, то до ніг Йому впав, немов мертвий. І поклав Він на мене правицю Свою та й промовив мені: «Не лякайся! Я Перший і Останній, і Живий. І був Я мертвий, а ось Я Живий на вічні віки. І маю ключі Я від смерті й від аду. Отже, напиши, що ти бачив, і що є, і що має бути по цьому! Таємниця семи зір, що бачив ти їх на правиці Моїй, і семи свічників золотих: сім зір – то Ангели семи Церков, а сім свічників, що ти бачив, – то сім Церков» (Об. 1:12, 13, 17-20).

Хто з нас не перевіряв свого серця згідно з цим зверненням Ісуса Христа до семи Церков? Кого не викривали слова: «Покинув свою першу любов», «Маю проти тебе...», або не кидали в жак такі: «Маєш ім'я, ніби живий, але ти мертвий», або не викликали невгамовної туги наступні: «Я стою під дверима та стукаю».

Кого не підбадьорювали у важкі часи гонінь обітниці: «Будь вірний до смерті, і дам тобі вінець життя» і не втішали: «І як ти зберіг слово терпіння Мого, то й Я тебе збережу від години випробування, що прийде на весь всесвіт»?

Ісус «тримає у Своїх руках сім зірок» і «ходить серед семи свічників золотих» – Він посеред Своєї Церкви, а вона – єдина, свята, вселенська та апостольська.

Єдина

Для апостолів єдність Церкви була сама собою зрозумілою. Апостол Павло пише: «Бо ми всі одним Духом хрестилися в тіло одне...» (1 Кор. 12:13). Ця єдність віруючих, яку він порівнює з єдністю тіла, для Павла – основа спасіння. Він пише в Посланні до галатів: «А обітниці дані були Авраамові й наслідню його. Не говориться: «і наслідням», як про багатьох, але як про одного: «І Насінню твоєму», яке є

Христос... Бо ви всі, що в Христа охрестилися, у Христа зодягнулися: Нема юдея, ні грека, нема раба, ані вільного, нема чоловічої статі, ані жіночої, – бо всі ви один у Христі Ісусі! А коли ви Христові, то ви Авраамове наслідня й за обітницею спадкоємці» (3:16, 27-29). Це «один у Христі» й один із одним у Церкві Христовій – заповідь нашої спадщини на Небесах як дітей Божих.

«Вірую в єдину, святу, вселенську і апостольську Церкву», – гласить Нікейсько-Константинопольський символ віри. Про цю єдність молився Ісус у Своїй первосвященницькій молитві: «Та не тільки за них Я благаю, а й за тих, що ради їхнього слова повірують у Мене, щоб були всі одно: як Ти, Отче, в Мені, а Я – у Тобі, щоб одно були в Нас і вони, – щоб увірвався світ, що Мене Ти послав. А ту славу, що дав Ти Мені, Я їм передаю, щоб єдине були, як єдине і Ми. Я – у них, а Ти – у Мені, щоб були досконалі в одно, і щоб пізнав світ, що послав Мене Ти, і що їх полюбив Ти, як Мене полюбив» (Ів. 17:20-23).

І молитва ця була почута: «Всі ми одним Духом хрестилися в одне тіло... І всі ми напоєні одним Духом».

Апостол Петро цю істину висловлює так: «Усе, що потрібно для життя та побожності, подала нам Його Божя сила пізнанням Того, Хто покликав нас

славою та чеснотою. Через них даровані нам цінні та великі обітниці, щоб ними ви стали учасниками Божої Істоти, утікаючи від похадливого світового тління» (2 Петр. 1:3-4).

Усі, хто має Духа Святого, стали причасниками Божого єства, членами Тіла Христового. Ця єдність – надприродне чудо, досконала й створена Богом реальність у занапащеному світі. До цієї єдності не потрібно прагнути, її потрібно усвідомити й жити нею. Це й є «життя Духа в нас».

Як часто доводиться чути, що сварки й поділи «розривають Тіло Христове». Ні, воно єдине! Усвідомлюємо ми це чи ні, живемо ми цим чи ні, це дана Богом реальність, «сім золотих світильників», а Він – посеред них.

Свята

Скільки критики, розчарувань і обурення можна почути на адресу тієї чи іншої церкви! А ось що пише Павло в Посланні до римлян: «Хто оскаржувати буде Божих вибранців? Бог Той, що виправдує. Хто ж той, що засуджує? Христос Ісус є Той, що вмер, надто й воскрес, – Він праворуч Бога, і Він і заступається за нас» (8:33-34).

Ми знаємо, що наклепник день і ніч зводить наклепи Богові на святих Його, на тих, хто вірує в Ісуса Христа, на Його Церкву. І є в неї Захисник – Сам Господь. Він «полюбив Церкву і віддав за неї Себе, щоб її освятити, очистивши водняним купелем у слові, щоб поставити її Собі славною Церквою, що не має плями чи вади, чи чогось такого, але щоб була свята й непорочна!» (Еф. 5:25-27).

Це не з серії про те, що, мовляв, задумано одне, а вийшло як вийшло. Це реальне багатство духовного світу. Про Ісуса Христа написано, що «жертвопринишенням одним вдосконалив Він тих, хто освячується» (Євр. 10:14). Це істина чи нездійсненна мрія? Церква Ісуса Христа – свята, досконала. Для того, щоб вона була такою, Він віддав Своє життя. Тому неправильно казати, що вона повинна бути такою, – вона вже така.

Вселенська

Повіривши в Ісуса Христа, людина стає членом

Церкви Божої. У цій Церкві немає поділу за національною ознакою, релігійними традиціями або богословськими поняттями. Люди, що борються за єдність Церкви, нагадують мені Дон Кіхота, який воює з вітряками. Ті, хто вірує в Ісуса Христа, «приступили до гори Сіонської, і до міста Бога Живого, до Єрусалиму небесного, і до десятків тисяч Ангелів, і до Церкви первороджених, на небі написаних, і до Судді всіх – до Бога, і до духів удосконалених праведників, і до Посередника Нового Заповіту – до Ісуса...» (Євр. 12:22-24).

Церква одна – за всіх часів, по всій землі, в усіх країнах – і немає іншої. Вона прекрасна і єдина. Ми про це знаємо, тому що Бог, «об'явивши нам таємницю волі Своєї за Своїм уподобанням, яке постановив у Самому Собі, для урядження виповнення часів, щоб усе об'єднати в Христі – що на небі, і що на землі» (Еф. 1:9-10), поставив Собі таку мету: не тільки «земне», а й «небесне» об'єднати в Христі Ісусі.

Апостольська

У книзі Об'явлення Ісуса Христа ангел показує Іванові Церкву, наречену, дружину Агнця: «Ходи, покажу я тобі невісту, жону Агнця». І заніс мене духом на гору велику й високу, і місто велике мені показав – святий Єрусалим, що сходить із неба від Бога. Славу Богу він має. А світлість його подібна до каменя дорогоцінного, як каменя ясписа, що блищить, як кристаль. Мур воно мало великий і високий, мало дванадцять брам, а на брамах дванадцять Ангелів та імення написані, а вони імення дванадцятих племен синів Ізраїля. Від сходу три брами, і від півночі три брами, і від півдня три брами, і від заходу три брами. І міський мур мав дванадцять підвалів, а на них дванадцять імен дванадцяти апостолів Агнця» (21:9-14).

Ісус покликав дванадцятьох учнів. Їм доручив проповідувати Євангеліє й хрестити народи, «назначаючи їх зберігати все те», що Він звелів їм. І пішли. І проповідували. І створив Ісус Церкву, заради якої створив всесвіт, заради якої прийшов у наш світ і віддав Своє життя. У неї ми віримо, їй служимо, її захищаємо.

Вадим Білий.

МІНІСТЕРСТВО ЮСТИЦІЇ РОЗШИРИТЬ СПІВПРАЦЮ ІЗ ВСЕУКРАЇНСЬКОЮ РАДОЮ ЦЕРКОВ І РЕЛІГІЙНИХ ОРГАНІЗАЦІЙ

Такі домовленості стали результатом зустрічі міністра Павла Петренка з представниками ВРЦіРО, яка відбулася 21 червня у приміщенні Верховної Ради, повідомляє Інститут релігійної свободи.

Учасники зустрічі обговорили проблематику забезпечення прав дітей і сімей, боротьби з домашнім насильством та зміцнення моральних засад суспільства. Йшлося також про доцільність підвищення рівня державної сімейної політики шляхом

створення відповідного міністерства або державного агентства у справах сім'ї.

З метою системної взаємодії між Міністерством юстиції та Всеукраїнською Радою Церков і релігійних організацій буде опрацьовано механізм постійних консультацій та участі релігійної спільноти як складової громадянського суспільства в формуванні державної політики з означених питань.

Окрім ієрархів і представників конфесій, у зустрічі також взяли участь голова Міжфракційного депутатського об'єднання «За духовність, моральність та здоров'я України» Павло Унугрян та виконавчий директор Інституту релігійної свободи Максим Васін.

Скільки важить проблема?

Учитель узяв у руки чашку з водою, витягнув її вперед і запитав своїх учнів:

– Як ви думаєте, скільки важить ця чашка?

Усі жваво зашепотіли.

– Приблизно півкіло! 300 грамів! Ні, 400!

– Я насправді не знаю точно, доки не зважу її. Але зараз це не важливо. У мене питання: що трапиться, якщо я буду так тримати чашку протягом декількох хвилин?

– Нічого!

– Справді, нічого страшного не трапиться, – відповів учитель

– А що буде, якщо я потримаю цю чашку у витягнутій руці, наприклад, години дві?

– Ви втомитеся, а ваша рука почне боліти.

– А якщо цілий день?

– Ви дуже сильно втомитеся. А рука оніміє

– і її паралізує, якщо ви не опустите її, – сказав один з учнів.

– Як по-вашому, вага чашки зміниться від того, що я її цілий день буду просто тримати?

– Ні! – Розгублено відповіли учні.

– А що потрібно зробити, щоб цю проблему виправити?

– Просто поставте чашку на стіл! – весело сказав один учень.

– Саме так! – відповів учитель. – Те ж саме відбувається з усіма життєвими труднощами. Варто подумати про яку-небудь проблему кілька хвилин – і вона вже поруч. Якщо думати про неї кілька годин, вона почне нас засмоктувати. Якщо думати про неї цілий день, вона нас паралізує.

Можна думати про проблему, але, як правило, це ні до чого не приводить. Її «вага» не зменшується. Справитися з проблемою дозволяє тільки дія. Потрібно вирішити її, а це можливо лише з Божою допомогою, або відкласти – бо це насправді ніяка не проблема.

ХТО ВІН - НЕРОЗУМНИЙ ІЗ КНИГИ ПРИПОВІСТЕЙ? СІМ ТИПІВ ПОВЕДІНКИ НЕРОЗУМНИХ ЛЮДЕЙ

Нерозумну людину визначають її вчинки. Щоб зрозуміти, хто нерозумний і як ним не стати, варто звернути увагу на книгу Приповістей. Тут Соломон описує основні типи поведінки нерозумних людей.

«Доки ви, нерозумні, глупоту любите? Аж доки насмішники будуть кохатись собі в глузуванні, а безглузді ненавидіти будуть знання?» (Пр. 1:22).

Нерозумні люди не вчаться. Вони не турбуються про те, щоб що-небудь прочитати, вивчити або послухати тих, хто знає більше. Вони думають, що вже все

знають. Щось нове їх бентежить, адже цього нового і невідомого так багато. Замість того, щоб витратити час на навчання, вони відкидають все і керуються «внутрішнім чуттям».

«... Бо відступство безумних заб'є їх, і безпечність безтямних їх вигубить!» (Пр. 1:32).

Безумні думають, що все само собою влаштується. Що завтра буде так само, як сьогодні, і нема необхідності готуватися до неприємностей або важких часів. Іноді нерозумні думають, що Бог не допустить нічого поганого. А Він допускає. І до того, що попереду, варто готуватися.

«Хто ненавидить ховає, в того губи брехливі, а хто наклепи ширить, той дурноверхий» (Пр. 10:18).

Безумці підступні. Християни повинні висловлюватися прямо і правдиво, а

безумці обурюються людьми, котрі мудріші і талановитіші за них, і роблять все можливе, щоб ті зазнали невдачі. Це можна побачити навіть у церкві, де нерозумні люди підривають роботу Євангелія, тому що заздять тим, хто покликаний проповідувати і вчити.

«Дорога безумця пряма в його очах, а мудрий послухає ради» (Пр. 12:15).

Безумці нікого не слухають. Вони насолоджуються звуком власного голосу і не вірять, що в когось можуть бути хоча б наполовину такі ж цікаві думки. Але, як говорить англійська приказка, у нас двоє вух і один рот – слухати набагато важливіше, ніж говорити.

«Нерозумні сміються з гріха, а між праведними – уподобання» (Пр. 14:9).

Одна з визначальних рис мудрої і благочестивої людини полягає в тому, що вона

готова визнати свою неправоту. А нерозумна людина зробить що завгодно, але не визнає, що згрішила або допустила помилку.

Смиренно визнаючи свої недоліки, ми стаємо учнями Христа.

«Лінше спіткати обездітнену ведмедицю, що кидається на людину, аніж нерозумного в глупоті його» (Пр. 17:12).

Нерозумні люди небезпечні. Небезпечніші навіть за ведмедицю, у котрої забрали дітей, а вона надзвичайно небезпечна. І наймудріше, що можна зробити, – це втікати якомога швидше і якомога далі.

Цей вірш вказує на один із наслідків глупоти – люди страждають через егоцентричність, злі і помилкові судження.

«Скарб цінний та олива – в мешканні премудрого, та нищить безумна людина його» (Пр. 21:20).

Нерозумні люди не відкладають

задоволення. У 70-х роках минулого століття провели знаменитий Стенфордський зефірний експеримент. Дітям запропонували невеличку нагороду зараз або значно більшу, але якщо вони трохи почекають. Ті, хто не міг стриматися, упродовж життя показували значно гірші досягнення, аніж ті, хто вирішив почекати.

Відсутність стриманості і далекоглядності – це ознака глупоти.

Біблія говорить про нерозумних людей не для того, щоб висміяти їх, а для того, щоб показати, як уникнути глупоти у власному житті.

Перший шлях до мудрості – це розуміння того, як не бути нерозумним.

invictory.org.

СВЯТІ ГРІШНИКИ

Ця історія сталася ще за Радянського Союзу. Одного разу пізно ввечері християнин і комуніст опинилися в незнайомому місті. Переночуючи їм було ніде. Християнин запропонував комуністові: «Нумо дізнаємось, де живуть комуністи, постукаємо в двері, ти скажеш: «Слава Комуністичній партії Радянського Союзу!», тебе впустять на ночівлю, а разом із тобою - й мене». Комуністові ця пропозиція не сподобалася.

Тоді християнин вирішив дізнатися, де живуть віруючі, постукав у двері й вигукнув: «Слава Ісусу Христу!». У відповідь почувся радісний вигук: «Брати дорогі, заходьте!». Їх прийняли як рідних, нагодували й поклали спати на найкращих ліжках. У таких ситуаціях і виявляється краса, єдність і святість Церкви.

Ісус сказав: «... побудую Я Церкву Свою, і сили адові не переможуть її...». Стати частиною Церкви Бог дозволяє всім, хто прийняв Ісуса як свого Господа і

Спасителя, Господаря свого життя, називаючи їх Своїми дітьми. «А всім, що Його прийняли, їм владу дало дітьми Божими стати, тим, що вірять у Ім'я Його».

Церква Божа свята. Свята – не значить безгрішна, але вона відокремлена для Бога. Святою Церкву робить не поведінка належних до неї, а Божа присутність. Наприклад, Павло пише Коринтській церкві, викритий у багатьох гріхах: «... Божій церкві, що в Коринті, посвяченим у Христі Ісусі, покликаним святими...»

ЯК ЗБЕРЕГТИ ЗДОРОВ'Я ДО СТАРОСТІ

Вчені запропонували чергову концепцію того, як залишатися в добрій формі до похилих років. Відповідно до їх висновків, фактором для успішної профілактики немічного старіння є відмова від вживання продуктів готового виробництва.

«Надання перевази натуральним продуктам протягом всього дорослого життя допомагає забезпечити активне і здорове довголіття», – заявили автори дослідження з Саутгемптонського університету.

До висновків про те, що відмова від промислово

оброблених харчових продуктів сприяє поліпшенню якості життя і здоров'я в дорослих людей, вчені прийшли в ході спостережень за великою групою літніх добровольців (969 осіб 1946 року народження). Дослідники аналізували фізичне здоров'я учасників у співвідношенні з харчовими звичками.

У підсумку вчені зробили висновок про те, що люди, в основі постійного раціону котрих закладено натуральні продукти – фрукти, овочі і крупи, – демонструють кращі показники самопочуття і стану організму в пізні роки життя.

Апелюючи до цих даних, медики закликали відмовитися від вживання «штучної» їжі – напівфабрикатів і продуктів, що містять різноманітні добавки і трансжири.

НЕ ЗАДОВОЛЬНЯЙТЕСЯ СУХИМ БУТЕРБРОДОМ

Попри Божу обітницю про силу молитви змінювати нас і наш світ, багато християн ніколи не переживають цього. Вони приходять до Христа, але потім живуть зовсім не так, як би могли відповідно до своїх привілеїв. Це виглядає так, ніби Бог пригупував для них чудовий бенкет, а вони сидять у кутку і їдять якийсь бутерброд. Проблема в тому, що вони не хочуть ризикувати, відкидаючи такий звичний бутерброд і приймаючи обіцянки бенкету. Вони кажуть: «Головне, що я спасений і йду на небо».

Стіл накритий. Розкішний бенкет приготовлений. Ви вже отримали запрошення. Що ж ви тепер збираєтеся робити? Чи готові ви взяти з собою своїх рідних і друзів і сісти за стіл? Чи, можливо, ви й далі будете гризти свій черствий бутерброд десь у куточку... Вибір за вами. Ви можете стати

людиною молитви, яка отримує благословення від Бога, а можете залишатися у своєму кутку.

Один пастор якось сказав: «У другому розділі Дій святих апостолів написано, що вони молилися протягом десяти днів, Петро проповідував десять хвилин, і три тисячі були спасені. Сьогодні церкви моляться

десять хвилин, проповідують десять днів, і в результаті спасається трое».

Але так не повинно бути. Кожен пастор у кожній церкві може відкритися для могутньої сили і захисту, які доступні лише через молитву.

Можливо, ви не вважаєте себе воїном молитви. Правильна відповідь: будь-хто може стати сильним чоловіком чи жінкою молитви. Тут не потрібні ніякі чудеса чи якісь особливі дарування. Єдине, що потрібно, – це бути християнином.

Якщо ви – християнин, то у вас є потенціал стати могутнім молитовником. Приготуйтеся вирушити у хвилюючу подорож, яка допоможе вам досягнути своїх можливостей. А для цього станьте на Боже Слово і почніть з вірою молитися.

СЕМІНАРІЯ ПРАКТИЧНОГО БОГОСЛОВ'Я ПРОВІДИТЬ НАБІР СТУДЕНТІВ НА НАВЧАННЯ ЗА НАСТУПНИМИ ПРОГРАМАМИ:

- «Бакалавр богослов'я та церковного служіння»
 - очна та заочна форми (3 або 4 роки відповідно)
- «Час для Ісуса»
 - 6 місяців, очна форма
- «Школа сімейного консультування»
 - один рік, заочно, 4 однотижневі сесії
- «Школа церковного адміністрування»
 - один рік, заочно, 4 однотижневі сесії
- Молодіжна біблійна школа «Простір»
 - 30 липня – 5 серпня 2018 р.,
вік – 16-18 років

НАВЧАННЯ В СПБ ВІДПОВІДАЄ ВСІМ ЗАГАЛЬНОПРИЙНЯТИМ МІЖНАРОДНИМ СТАНДАРТАМ БОГОСЛОВСЬКОЇ ОСВІТИ. СЕМІНАРІЯ – ПОВНИЙ ЧЛЕН ЄВРОАЗІАТСЬКОЇ АКРЕДИТАЦІЙНОЇ АСОЦІАЦІЇ.

ПРИЙОМ ДОКУМЕНТІВ – ДО 20 СЕРПНЯ. НАВЧАННЯ РОЗПОЧИНАЄТЬСЯ 10 ВЕРЕСНЯ.

АДРЕСА СЕМІНАРІЇ:

вул. Сосновського, 65-в, м. Коростень, Житомирська обл., Україна, 11509
Тел. (096)7354065; (096)1046402; (050)0577184
e-mail: korostenbc@i.ua
Веб-сторінка: www.korosten-bc.org.ua

№ 7 (166)

Виходить щомісяця

липень 2018 р.

Адреса редакції:

76002, м. Івано-Франківськ,
вул. Мочульського, 1;
тел./факс (0342) 50-10-19, факс 50-10-21
E-mail: dobry.samar@gmail.com

ЗА ЄВАНГЕЛЬСЬКУ ВІРУ

Засновник — Всеукраїнський союз церков
християн віри євангельської п'ятидесятників

**Шеф-редактор — Олег Карпюк;
літературний редактор — Людмила Бендус;
технічний редактор — Тарас Пришляк;
оператор комп'ютерного набору — Вікторія Галюк.**

Редакція не завжди поділяє погляди авторів.

Газета віддрукована в
Івано-Франківській друкарні «Місто НВ»
Обсяг — 1,86 умовного
друкованого аркуша.
Тираж — 15000 примірників.
Замовлення № 923.

Р/р 26001052535352, АТ КБ «ПРИВАТБАНК»,
МФО 336677, код 20559726